

Armi Koskinen muistelee kesiään ukkinsa Einar Pohjolaisen luona Sulkavan Partalansaassa

Olin Einar Pohjolaisen (s.1895) vanhin lapsenlapsi. Hänellä oli aina aikaa minulle, vaikka maalaistalossa oli työtä yllin kyllin. Ennen kouluikää vietin ukin luona useita viikkoja yhteen menoon. Myös kouluun mentyäni vietin kesiä ukin luona. Maalaistalossa ei aika käynyt pitkäksi, vaan aina löytyi tekemistä ja aina oppi uusia asioita. Ukkini opetti minua mm soutamaan. Teimme usein kauppareissut veneellä. Tällöin sain harjoittaa taitojani.

Mitä kaikkea muuta koin ja opin:

- Kasvimaan hoitoa. Sain nähdä kuinka siemenestä kasvaa kasvi, jonka sadon korjasimme syksyllä.
- Kalastaminen oli hauskaa ja jännittävää, kun näki miten koho painuu veden alle. Jos onnisti, niin sai kalan veneeseen saakka.
- Kanojen ruokkiminen pihapiirissä, samoin kuin kananpesien etsiminen oli erityisen hauskaa.
- Metsässä marjojen kerääminen. Muistan vieläkin metsämansikoiden ihanan tuoksun ja maun. Mm. mesimarja tuli tutuksi, myös monet muut kasvit ukin ansiosta.
- Uimaan oppiminen oli hyvä ja hyödyllinen taito. Senkin sain oppia ukin luona.

Näitä muistoja voisin jatkaa vaikka kuinka paljon. Siitä olen kiitollinen, että ukkini antoi minulle paljon elämänohjeita ja eväitä elämään, kuten opin kunnioittamaan ja arvostamaan kaikkia ihmisiä. Olen ikionnellinen, että minulla oli juuri tämä Einar-ukki. Hänen muistonsa kulkee mukanani läpi minun elämäni, sillä hänen lähes sata vuotta vanha vihkisormuksensa on sormessani.

Kuvateksti:

Einar -ukki vasemmalla, hänen veljensä oikealla, minä siinä välissä turvallisissa käsissä 1950 -luvulla.